

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/30/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623011395
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Bebčáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5623011395.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Bebčákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Moniky Liptákovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. októbra 2025 odvolanie obžalovaného A. B. a jeho družky proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 7T/8/2023 zo dňa 24.2.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušuje rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 7T/8/2023 zo dňa 24.2.2025 v časti - vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine

obžalovaného A. B., nar. XX. X. XXXX v A., trvale bytom:
C. D. XX, XXX XX A., t. č. vo výkone
trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu
Košice,
odsudzuje:

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje výrok o treste uloženom obžalovanému A. B. skorším rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/175/2015 zo dňa 20.6.2022, právoplatným dňa 20.6.2022, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa

§ 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) , písm. j) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie družky obžalovaného E. F. zamietá, pretože bolo podané oneskorene.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom, sp. zn. 7T/8/2023 zo dňa 24.2.2025 uznal obžalovaného A. B. vinným z pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

1.) v presne nezistenej dobe, pravdepodobne v mesiaci jún 2021 v doobedňajších hodinách v udiarni poľnohospodárskeho družstva v G. H., B. XXX, G. H. (ďalej len PD G. H.) po tom, ako žiadal od E. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A., I. XX, aby na neho prepísal pozemky, ktoré zdedil a E. C. to odmietol a chcel z udiarne odísť, pri dverách udiarne sotil A. B. do E. C., chytil ho za tričko, stiahol ho naspäť do udiarne, zavrel za ním dvere, udrel ho päsťou do nosa, ktorý mu zlomil, na čo E. C. spadol na zem, kde ho A. B. 5 alebo 6 krát kopol, následne vytiahol spoza opaska revolver nezistenej značky a výrobného čísla, ktorý priložil C. na ľavý spánok a povedal mu, že ak to niekomu povie, policajtom, vedúcej, alebo J., tak ho zastrelí ako psa, na čo sa E. C. zo strachu rozplakal a vykonal do nohavíc „malú“ aj „veľkú“ potrebu,

2.) približne o dva týždne na to po predchádzajúcom skutku v presne neurčený deň a neurčený čas, pri salaši K., ktorý je v lese, približne 15 km od J. G. H., A. B. po tom, ako prišiel ku E. C. a spýtal sa ho, ako sa rozhodol a či prepíše na neho pozemky, na čo mu E. C. povedal nech mu dá pokoj, že s ním nechce mať nič spoločné, vytiahol A. B. spoza opaska revolver nezistenej značky a výrobného čísla a zastrelil salašnickeho psa, ktorý stál približne 5 metrov od nich a na to povedal E. C. „Chceš dopadnúť ako ten pes?“ a z miesta odišiel,

3.) následne v presne nezistený deň po predchádzajúcom skutku v podvečerných hodinách, požiadal A. B. na ubytovni PD G. H. E. C. v jeho izbe, aby mu požičal občiansky preukaz, že mu dá za to 200,- eur, čo E. C. odmietol, na čo A. B. reagoval tak, že začal na neho kričať, nadávať mu, že je hovädo, že mu prekazil všetky plány a do E. C. sotil, zvalil ho na zem, kde doň kopal do tváre a do chrbta, opakoval, že je hovädo, že mu prekazil plány a že to nerozchodí, na čo sa E. C. zo strachu rozplakal a vykonal do nohavíc „malú“ aj „veľkú“ potrebu, po čom ho vytiahol na chodbu ubytovne, kde A. B. vytiahol zbraň nezistenej značky a výrobného čísla, ale z dôvodu, že po chodbe išla vedúca, zbraň skryl a z miesta odišiel,

4.) približne po týždni od uvedeného incidentu v presne neurčený deň a neurčený čas, prikázal A. B. v obci G. H. - L. H. pri obchode Coop Jednota, aby si E. C. nasadol do osobného motorového vozidla zn. Dacia Logan, bielej farby, nezisteného evidenčného čísla s označením TAXI, s tým že ho odvezie do B., kedy po nasadnutí do vozidla, A. B. vytiahol zo spolujazdcovej skrinky revolver nezistenej značky a výrobného čísla, položil si ho na kolená tak, že hlaveň smerovala na E. C. a počas jazdy mu povedal, aby prepísal na neho v B. pozemky, lebo ak tie pozemky neprepíše, že ho zastrelí ako psa, s čím E. C. zo strachu o svoj život súhlasil, ale po príchode do B. žiadal A. B. od E. C., aby podal na políciu v B. trestné oznámenie na J. F., že ho J. F. v robote držal na silu, že mu nevyplácal peniaze a že obchoduje s ľuďmi, že mu dá za to 2,- eurá, kedy z obavy o svoj život dňa 18.08.2021 E. C. podal na OO PZ Bardejov trestné oznámenie na J. F..

Za spáchanie tohto trestného činu uložil obžalovanému A. B. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona účinného do 30.04.2022, za použitia § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd zaradil obžalovaného na výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa vo výroku o treste zrušil rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4T/37/2021 zo dňa 09.09.2022, právoplatný dňa 27.09.2022, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok, výkon ktorého mu bol podmienečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu bola určená skúšobná doba na 16 (šestnásť) mesiacov. Súčasne sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný A. B., ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Zahlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 11.4.2025, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 11.4.2025, a to nasledovne:

„Plniac výslovnú vôľu klienta, v nadväznosti na doručené písomné vyhotovenie rozsudku zo dňa 24.02.2025, ktoré bolo obhajcovi doručené dňa 03.04.2025, týmto podaním písomne dopĺňam dôvody odvolania podaného ústne do zápisnice na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.02.2025 proti všetkým výrokom Rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 7T/8/2023-740 zo dňa 24.02.2025. Plniac výslovnú vôľu klienta uvádzam, že obhajoba je toho názoru, že okresný súd nedostatočným spôsobom zistil skutkový stav veci, keď nevykonal obžalovaným navrhnuté dôkazy a to výsluch svedkov C. J. a K. M.. Zároveň sa obhajoba domnieva, že súd nesprávnym spôsobom vyhodnotil vykonané dokazovanie vo veci a to najmä výsluch svedka - poškodeného E. C., pričom taktiež súd, podľa názoru obhajoby, nesprávne vyhodnotil rozpory medzi výpoveďami jednotlivých svedkov.

Obhajoba si dovoľuje v uvedenom kontexte poukázať najmä na zrejmé rozpory vo výpovediach svedka - poškodeného E. C. a J. F. a K. N. v časti týkajúcej sa opisu priebehu skutkov, ktoré majú podľa obhajoby zásadný vplyv na vierohodnosť ich tvrdení. Zatiaľ čo svedok - poškodený E. C. na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2024 uviedol, že v čase zastrelenia psa sa na mieste skutku nenachádzala ani K. N., lebo dávala spať deti a ani J. F., lebo bol v tom čase v nemocnici s nohou po napadnutí vlkami, svedok J. F. uviedol, že v danom čase sa na mieste skutku nachádzal a keď bol asi 4m od nich (obžalovaného a poškodeného) padli dva alebo tri výstrely, pes sa prekotil a B. povedal E. C., či chce dopadnúť ako ten pes. Svedkyňa K. N. na hlavnom pojednávaní dňa 08.04.2024 uviedla, že počula výstrel, keď dávala spať deti a videla, že na mieste bol E. C., J. F., A. B. a K. D..

Obhajoba je toho názoru, že súd sa vo svojom rozhodnutí nevyporiadal so skutočnosťami, ktoré boli v konaní preukázané výsluchmi svedkov N. G. a O. N., ktorí pri svojich výsluchoch na hlavnom pojednávaní dňa 24.02.2025 popreli, že by došlo ku konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným E. C.. Svedok N. G. pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 24.02.2025 uviedol, že si nevšimol na poškodenom ani modrinu, pričom každé ráno a poobede spolu pracovali. V uvedenom kontexte považuje obhajoba rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné, nakoľko sa napadnuté rozhodnutie bližšie nevenuje dôvodom, pre ktoré súd považoval výpoveď svedkov N. a G. za nedôveryhodnú resp. súd sa nevyporiadal s rozporami vzniknutými v rámci vykonaného dokazovania.

Obhajoba je taktiež toho názoru, že výpoveď svedka - poškodeného E. C. nemožno považovať za dôveryhodnú a to s ohľadom na zrejmé rozpory v opise jednotlivých skutkov v prípravnom konaní a v konaní pred súdom, ako aj rozpor jeho výpovede s výpoveďami iných svedkov, najmä s výpoveďou svedka N. G.. Z hľadiska posúdenia dôveryhodnosti výpovede svedka - poškodeného E. C. ako jediného priameho dôkazu, ktorý preukazuje vinu obžalovaného, si obhajoba dovoľuje dať do pozornosti odvolacieho súdu rozhodnutie trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline publikovaného pod Jtk 11/09, v ktorom Krajský súd v Žiline uviedol, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (napr. odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený.

Podľa názoru obhajoby bol v konaní bez pochyb preukázaný dlhodobý negatívny vzťah medzi svedkami N., F., C. a obžalovaným, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti o pravdivosti výpovede uvedených svedkov vzhľadom na ich možnú motiváciu vypovedať v neprospech obvineného. Z dôkazov predložených prokurátorom na hlavnom pojednávaní dňa 24.02.2025 a to najmä z obžaloby podanej na klienta na Okresnom súde v Žiari nad Hronom zrejme vyplýva antagonistický ba až nepriateľský postoj svedkov N., F., C. voči obžalovanému, ktorý bol aj medializovaný reportážou zverejnenou v STVR dňa 05.02.2025. Je preto podľa názoru obhajoby nutné zohľadniť uvedené skutočnosti pri hodnotení vykonaného dokazovania, čo však okresný súd v napadnutom rozhodnutí neučinil. V uvedenom kontexte si obhajoba dovoľuje dať do pozornosti odvolacieho súdu rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 25Co/21/2019 v rámci ktorého súd uviedol, že pri hodnotení vierohodnosti svedka..... je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. Poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

V uvedenom kontexte obhajoba poukazuje aj na závery znaleckého posudku znalca J. K. P., J. č. 08/2024 zo dňa 31.01.2024, z ktorých vyplýva, že znalec neidentifikoval obžalovaného úmysel zavádzať, klamať, prípadne až nasilu kriviť realitu (odpoveď na otázku č. 3). Obhajoba sa domnieva, že súd prvého stupňa nesprávnym spôsobom vyhodnotil uvedený dôkaz, keď uviedol, že uvedený dôkaz, ktorý nie je ani v

neprospech, ale ani v prospech obžalovaného a v spojení s inými dôkazmi neoslabuje vinu obžalovaného (bod 46. napadnutého rozsudku).

Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v zmysle ustanovenia § 321 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš 7T/8/2023-740 zo dňa 24.02.2025 a vec vrátil Okresnému súdu v Liptovskom Mikuláši na nové prejednanie a rozhodnutie.

Proti rozsudku podala odvolanie aj družka obžalovaného A. B. - E. F. a to písomným podaním zo dňa 10.04.2025, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 14.04.2025 a podaným na poštovú prepravu dňa 10.04.2025 z nasledovných dôvodov:

V odôvodnení rozsudku namieta správanie sa sudcu, ktorý bol arogantný, nepustil obžalovaného k slovu a nedovolil mu predvolať si svojich svedkov. Dookola sú predvolávaní tí istí svedkovia, ktorí tvrdia len to, čo sa naučili a na otázky sudcu odpovedajú tak, že trvajú na tom, čo bolo napísané prvýkrát a viackrát k prejednávanej veci už rozprávať nevedia. A. B. je dlhoročným chovateľom psov, za 7 rokov spoločného života ho nevidela, že by bol akokoľvek agresívny alebo akokoľvek im ublížil. Je to milovník psov, preto vie s istotou povedať, že žiadneho psa ako uvádzajú, nezastrelil. Keďže na detektore lži mu vyšla odpoveď ohľadom zbrani, že neklame, tak ťažko zastrelil psa, keďže zbraň nikdy nevlastnil ani nemal. E. C. uvádza skutky, ktoré mu mal obvinený spôsobiť, no vedel celú situáciu opísať len prvýkrát. Na ďalších súdoch už presné dianie situácie nevedel. Keďže sa jedná o výmysel, je logické, že si nebude pamätať, čo povedal prvýkrát, pretože je zjavné, že ak by mu človek ublížil spôsobom, ako to opisuje C., bude si to pamätať do konca života. Preto tiež žiada súd, aby C. vypovedal pred súdom. C. mal každú výpoveď odlišnú a tiež každý svedok má úplne inú výpoveď. Dokazované výpovede sú plné rozporov, preto si nemyslí, že sudca A. B. odsúdil v súlade so zákonom. Jeden svedok tvrdí, že tam F. bol, druhý svedok tvrdí, že tam nebol a tretí svedok tvrdí, že prišiel po incidente. Skutkový stav nie je spoľahlivo objasnený, existujú viaceré rozpory vo výpovediach svedkov. Tiež vie, že zo zákona sudca ani prokurátor na pojednávaní nesmú brať ohľad na jeho minulé tresty a zo súdu má aj záznam vo forme videa a vie to súdu aj doložiť v prípade potreby ako dôkaz o zaujatosti sudcu a tiež navádzaní svedkov ku klamlivej výpovedi. V ďalšej časti odvolania opäť uvádza, že sudca obžalovaného nepustil k slovu, je voči nemu zaujatý. C., ktorý tvrdí, že mu ubližoval obžalovaný, nedokáže na otázky sudcu jasne odpovedať, to je jasný dôkaz toho, že vlastne mu obžalovaný ani neubližoval, ale rozpráva, čo mu bolo prikázané. Osoba menom B. jej do telefónu povedala, že F. sa vyjadril, že B. nedá pokoj, kým ho úplne nezničí. Ju F. ani nepozná, videl ju na súde raz a tiež na ňu vytvoril umelý prípad, kde mala na neho ona a ďalší naplánovať vraždu. Kým im do života nevstúpil F., žili s obžalovaným kľudný a slušný život. Akonáhle sa v ich živote objavil F., ich život sa zmenil na peкло. Obžalovaný sa riadne o rodinu staral a viedol riadny život. Detektorom lži boli vyvrátené všetky krivé udania na jeho osobu. V prípade pri dokazovaní viny či neviny obžalovaného je niekoľko rozporov medzi svedkami a ich výpoveďami, preto navrhuje súdu, aby obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

K odvolaniu obžalovaného A. B. sa písomne vyjadril prokurátor podaním zo dňa 15.04.2025, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 15.04.2025, v nasledovnom rozsahu:

„V uvedenej trestnej veci na základe Vašej žiadosti zo dňa 11.04.2025 o vyjadrenie sa k odvolaniu obžalovaného A. B., podanému proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7T/8/2023 zo dňa 24.02.2025 uvádzam, že sa stotožňujem s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, čo sa týka výroku o vine i treste, v dôsledku čoho navrhujem, aby Krajský súd v Žiline odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Bližšie uvádzam, že okresný súd v prejednávanej veci na podklade dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní správne ustálil skutkový stav veci, uznal vinu obžalovaného a konanie obžalovaného správne vyhodnotil i po právnej stránke.

Priamym dôkazom, ktorý bez akýchkoľvek pochybností usvedčuje obžalovaného zo spáchania predmetných skutkov, je výpoveď samotného poškodeného E. C., ktorý podrobne vo svojej výpovedi popísal okolnosti protiprávneho konania obžalovaného. Z jeho výpovede je zrejmé, že po tom, čo obžalovaný sa dozvedel o dedičstve, ktoré mal poškodený nadobudnúť, sa jeho vzťah k poškodenému zmenil a akonáhle poškodený odmietol dobrovoľne previesť na neho predmetné pozemky z dedičstva, obžalovaný opakovane násilím, hrozbou násilia a to aj za použitia zbrane nútil poškodeného, aby uvedené vykonal, pričom poškodený mal z konania obžalovaného strach a po týchto konaniach obžalovaného v dôsledku strachu mal vykonať tiež do nohavíc malú aj veľkú potrebu. Výpoveď

poškodeného je presvedčivá a dôveryhodná, pričom jeho tvrdenia neboli žiadnym rozumným spôsobom vyvrátené. Rovnako nie je zjavné, aký by mal poškodený racionálny dôvod krivo obviňovať obžalovaného z daného protiprávneho konania. Dôveryhodnosť výpovede poškodeného, ktorý je bezúhonným človekom a ktorý nebol nikdy trestne stíhaný, ani priestupkovo riešený, nebola nijako spochybnená.

Naviac výpoveď poškodeného potvrdzujú a teda podporujú aj výpovede ďalších svedkov, a to J. F., K. D. a K. N., ktorí boli v konaní na hlavnom pojednávaní vypočutí, pričom vo výpovediach poškodeného a týchto svedkov nie sú žiadne zásadné rozpory. Pokiaľ sú nejaké rozpory tak tie sú nepodstatného charakteru, k čomu dodávam, že je len pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času si nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s menším, či väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne opakovane zhodne aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času. Taktiež uvádzam, že úplná zhoda výpovedí poškodeného a svedkov by evokovala podozrenie, že títo vypovedajú podľa naučeného spoločného „scenáru“, ktorý im niekto vopred pripravil. Ostatní vo veci vypočutí svedkovia nevedeli k veci nič bližšie uviesť, nakoľko neboli priamymi svedkami žalovaných skutkov.

K predloženému znaleckému posudku obžalovaného o jeho psychologickom vyšetrení uvádzam, že tento dôkaz neprináša žiadne nové skutočnosti, ktoré by menili dôkaznú situáciu. Znalec sám v posudku pripustil, že obžalovaný mohol niektoré veci zamlčať, nepomenovať v celej komplexnosti, prípadne modifikovať, taktiež k skresľovaniu udalostí uviedol, že sa to nedá vylúčiť a rovnako nevylúčil možnosť agresívneho správania obžalovaného.

Odhliadnuc od uvedeného poukazujem na to, že vina obžalovaného bola dostatočne preukázaná vo vzťahu ku všetkým žalovaným skutkom. Výpoveď poškodeného bola vo vzťahu ku skutkom uvedených pod bodmi 1), 3) a 4) obžaloby podporená množstvom ďalších dôkazov, a to najmä výpovedami svedkov J. F., K. D. a K. N., ktorí potvrdili, že mali vedomosť o tom, že obžalovaný v týchto ďalších prípadoch sa mal poškodenému vyhrážať a vydierať ho, pričom videli aj zranenia na poškodenom. Hoci ide o nepriame dôkazy a výpovede odvodené od obete trestného činu, títo svedkovia sa však vyjadrovali aj k okolnostiam, ktoré nasledovali (napr. spomínané zranenia na poškodenom), ako aj k ďalším k skutočnostiam týkajúcim sa vzťahu obžalovaného a poškodeného E. C.. Súčasne títo svedkovia boli pri skutku v bode 2) obžaloby aj priamymi svedkami protiprávneho konania obžalovaného voči poškodenému. Navyše sú tu aj ďalšie okolnosti, ktoré spáchanie týchto skutkov podporujú, napr. vo vzťahu ku skutku v bode 4) obžaloby, kde obžalovaný mal pod hrozbou násilia so zbraňou nútiť poškodeného k tomu, aby okrem iného podal tiež na políciu v B. trestné oznámenie na J. F., pričom vykonané dokazovanie preukázalo, že poškodený v uvedenom období skutočne podal trestné oznámenie na J. F. na OO PZ Snina, čo vyplýva zo zápisnice o trestnom oznámení z 18.08.2021 (č.l. 105-107 vyš. spisu) a toto oznámenie bolo následne políciou odmietnuté z dôvodu, že si to poškodený vymyslel (č.l. 110 vyš. spisu). Teda aj táto skutočnosť podporuje pravdivosť tvrdení poškodeného. Ďalej pri skutku č. 3, kde obžalovaný mal násilím nútiť poškodeného o vydanie jeho občianskeho preukazu z dôvodu, že obžalovaný chcel prepísať na poškodeného firmu, uvedené podporuje aj to, že obžalovaný mal obdobne žiadať aj od iných osôb o ich občianske preukazy, čo vo svojich výpovediach spomenuli svedkovia J. F. a K. D., keď napr. obžalovaný mal prepísať firmu aj na osobu C. D.. S ohľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že výpoveď poškodeného vo vzťahu ku skutkom uvedených pod bodmi 1), 3) a 4) obžaloby nie je osamoteným priamym dôkazom, ale je podporená viacerými ďalšími vyššie uvedenými nepriamymi dôkazmi, ktoré tvoria takú ucelenú a logicky vzájomne obsahovo korešpondujúcu reťaz dôkazov, z ktorej je možné odvodiť nespochybniteľný a jednoznačný záver, že skutky uvedené pod bodmi 1), 3) a 4) obžaloby sa stali a spáchal ich obžalovaný.

Navyše poukazujem na to, že nie je možné výpovedi poškodeného v časti uveriť a v časti neuveriť, nakoľko buď je výpoveď a osoba svedka-poškodeného vierohodná alebo je nevierohodná a nemôže byť vierohodnou v časti a v časti nevierohodnou.

Súčasne súdnou praxou je opakovane judikované, že pokiaľ je výpoveď svedka v niektorom alebo vo viacerých skutkoch podporovaná aj ďalšími dôkazmi (čím je podporená aj jeho hodnovernosť), nie je dôvod hodnotiť identickú osobu ako nehodnoverného svedka, alebo jeho výpoveď hodnotiť ako dôkazne nepostačujúcu pre preukázanie konkrétnej trestnoprávne relevantnej skutočnosti aj vo vzťahu k tým skutkom, kde jeho výpoveď zostáva jediným dôkazom usvedčujúcim obžalovaného (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/9/2024 z 19.12.2024).

Vyššie uvedené okolnosti vo svojej spojitosti zakladajú presvedčenie, že prvostupňový súd správne ustálil skutkový stav a takisto konanie obžalovaného správne posúdil, keďže je nepochybné, že všetky zákonné znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona v bodoch 1) až 4) rozsudku boli jednoznačne naplnené po stránke objektívnej i subjektívnej. Aj na podklade vyššie uvedených skutočností, navrhujem preto Krajskému súdu v Žiline, aby odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.“

Obžalovaný A. B. sám písomným podaním doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 22.04.2025 podal odvolanie, v ktorom uvádza:

„Hneď na úvod chcem uviesť že všetci svedkovia klamú lebo sú ovplyvnení zo strany J. F., všetko to vzniklo v jeho hlave. Všetko čo robí, robí z pomsty voči mojej osobe lebo som vypovedal proti nemu v prípade obchodovania s ľuďmi a týrania ľudí, kde ho udali H. L. aj E. C.. Kým nechytli Dušana všetko bolo v poriadku, no potom musel zmeniť výpoveď a tiež aj ďalší ľudia za finančné odmeny od J. F.. Chcem poukázať na všetko ako klamú: Tento prípad bol prvý krát udaný v G., kde pán vyšetrovateľ vypočul svedkov a zistil, že to nie je pravda, obvinenie zrušil, ale J. F. to neznesol a napísal ďalší list a poslal to na prokuratúru do H. a tam to prijali. C. vždy len trvá na písomnej výpovedi lebo on si nevedel všetko zapamätať, čo mu F. kázal hovoriť, pamätá si len to, že vykonal veľkú a malú potrebu. Chcem poukázať na to že C. trikrát vypovedal na pojednávaní a vždy inak, lebo nevedel ako sa to malo stať tak sudca mu hovoril (navádzal ho), že ktorú výpoveď má napísať. Tak vždy, aby dal tú, ktorú napísal F. na prokuratúru nikdy na žiadnom pojednávaní C. nevedel povedať, čo sa vlastne stalo a ako som ho mal napádať. Tiež chcem uviesť že C. tvrdí že som mu zlomil nos. Veď keby som mu zlomil nos tak by mal minimálne monokel alebo modrinu alebo hocičo a to by si všimla minimálne vedúca lebo každý deň bola s nami. Ďalej chcem poukázať na to že C. tvrdí že som ho zbil pri obchode tak prečo neboli žiadne kamerové záznamy? No preto, lebo sa nič nestalo lebo je to len výmysel. Chcem poukázať na to, že som mal zastreliť psa ako to mohol E. vidieť, keď ja som bol na salaši K. a on na družstve s K. M. a N. Q., čo mi môžu menovaní aj potvrdiť, že som tam nebol. Ďalej tvrdí že tam boli 3 koliby jednej mala spať N. s deťmi v druhej on a v tretej ja, tak to sa nezakladá na pravde už vzhľadom na to, že tam je jedna koliba jedna maringotka a SYRÁREŇ tam sa spať nedá. V tom čase tam nebola N. s deťmi ani E. a ani D.. D. bol 4 km kilometre vyššie od nás a tam sme boli ja L. A., R. N., C. N. a E. Q..

V tom čase ako som bol na salaši F. s N. boli v A., lebo J. mal vtedy na nohe ale vedúcej povedal že ho napadli vlky lebo sa hanbil a prišli až 15.7.2021, v ten deň sme išli domov ja, Q. a Q.. F. viezol taký pán na takom malom teréne aute a on nás hneď bral dole. F. od začiatku klame ako aj s tým D. som že som naňho mal napísať firmu ale polícia zistila že D. mal skôr napísanú na seba firmu ako som ho spoznal. F. v kuse a všetko klame lebo je notoricky Klamár to všetko robí, lebo sa nemôže zmieriť s tým, že ja som vypovedal proti nemu keď ho udali E. C. a H. L. aj jasne vyhlásil, že s tým neprestane kým ma úplne nezničí aj keby toľko peňazí ho to malo stať. K. D. už na začiatku klame lebo nestretol som ho pri nemocnici ale v takej starej rozbitej budove kde prespávali bezdomovci, aj to klame že som kupoval alkohol to nie je pravda lebo bločky som musel dávať pani vedúcej, to je čisté klamstvo a zvlášť ja ktorý nemusím opitých ľudí a nakoľko ja nepijem ani nedovolím v robote piť robotníkom. D. tak musí povedať, lebo spôsobil škodu pani vedúcej a F. musel vyplatiť zaňho. Škodu spôsobil tak, že zavrel psa do stajne, ktorého neuviazal, v stajni boli zvieratá, ten pes ich dovtedy uháňal, kým ich všetky nepodusil. Škoda bola okolo pätnásťtisíc, po súde povedal svojmu kamarátovi C. J., že preto tak musel povedať alebo J. mu dal ponuku že keď bude tak vypovedať tak nemusí zaplatiť škodu a budú vyrovnaní. D. ešte uviedol, že aj keby povedal pravdu dopadlo by to rovnako, pretože F. mu povedal že on to má dohodnuté s prokurátorom. Povedal, že boli spolu dvakrát na obede aj so svojím právnikom a neviem povedať ako to myslel, či mu niečo dal lebo o F. je známe, že podpláca ale uviedol že právnik to už vybavil. N. klame, lebo nikdy s nami tam nepracovala bola tam asi dvakrát, a to že ona bola na salaši a jej druh J. na družstve to je veľké klamstvo lebo nikdy by ju samu nenechal lebo na ňu veľmi žiarlil, preto ona bola doma aj kvôli tomu lebo deti museli chodiť do školy a do škôlky, tak celý čas klame. N. tam prišla až 15.7.2021 a je samozrejmé, že bude rozprávať a klamať tak ako jej povie J. F.. A čo sa týka toho tvrdenia, že si nechala O. N. tam u nich papier a že si tam prečítala trestné oznámenie na moju osobu to je pravda ale veď prečo neprizná, že ona ju na to navádzala a to sa aj zistilo lebo N. to na polícii v A. priznala, kto ich na to navádzal. Vedúca N. vo svojej výpovedi uviedla, že nič nevidela ani o tom nevedela aby sa tam niečo také dialo, tak ako mu takú vec mohla povedať. Tým chcem uviesť že niekedy v mesiaci máj 2024 mi volal G. Q. je to brat S. Q. on mi povedal že bol u nich doma J. F. za S. aby zmenil výpoveď a rozprával proti mne a zato mu zaplatil 300 € a jeho brat

mi volal na moje telefónne číslo XXXXXXXXXX a že príde poňho aby ho vzal na ten súd. Chcem ešte uviesť že sudca od začiatku bez toho aby bola dokázaná moja vina ma už vopred odsúdil lebo vždy len chcel vyniesť rozsudok so slovami, že nemá čas sa zapodievať a teraz na to poukážem. C. trikrát vypovedal lebo nevedel čo a ako sa to stalo, tak sudca ho navádzal, na to ktorú výpoveď má zapísať tak že buď tú prvú alebo že tá je lepšia, čo F. napísal na prokuratúru máme aj nahrávku aby ste tomu verili, že nemám dôvod klamať lebo sme si to nahrali lebo sudca vypínal nahrávanie. Chcem uviesť že 15.1.2025 na hlavnom pojednávaní sudcami povedal ja vám neverím a keď som 24.2. vyhlásil zaujatosť tak uviedol, že on nie zaujatý, že on to tak vtedy nemyslel. Sudca mi vôbec nedovoľuje predvolať svedkov, ktorí by dokázali moju nevinu lebo boli priamymi svedkami a to E. Q., K. M. a C. J. týchto svedkov žiadam od začiatku a súd to vôbec nerešpektuje a potom ako mám dokázať svoju nevinu keď mi to súd neumožňuje a ešte keď vypovedajú svedkovia môj prospech tak ich názve klamármí. Som toho názoru, že o mojej vine existujú mnohé pochybnosti ktoré neboli odstránené v konaní a preto mal súd rozhodnúť v prospech mojej osoby zmysle zásady in dubio pro reo, pretože vina obžalovanému musí byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností a rozporov vo výpovediach a nie na základe domnienok resp. dohadovaní či predpokladu. Okresný súd nemôže hodnotiť vykonané dôkazy len parciálne teda tak, že si vyberie len tie dôkazy respektíve časti jeho skutkové a právne závery ale naopak musí hodnotiť vykonané dôkazy komplexne. Povinnosť okresného súdu teda riadne vykonať hlavné pojednávanie a to v súlade so všetkými príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. V prvom rade vykonať potrebné dôkazy avšak len tie ktoré boli vykonané zákonným spôsobom, dôsledne vyhodnotiť § 2 odsek 12 Tr. por. s prihliadnutím na § 168 odsek 1 Tr. por. Tak aby bolo možné v konečnom dôsledku rozhodnúť v otázke viny alebo nevinu obžalovaného zákonným spôsobom. Taktiež bude potrebné náležite sa vysporiadať s jednotlivými predtým uvedenými námietkami odvolávateľa ako ich uviedol v podanom podaní. Preto navrhujem aby ma Okresný súd spod žaloby v celom rozsahu oslobodil. Chcem uviesť, že udanie na moju osobu zo strany J. F. a aj teraz som vo vyšetrovacej väzbe na základe jeho udania, že som chcel zmariť vyšetrovanie, čo sa nezakladá na pravde. Preto žiadam krajský súd, aby sa to konečne vyjasnilo aby ten človek konečne platil za to všetko, čo robí ľuďom ktorí sa mu nepáčia. Ten človek vytvára umelé prípady a robí rodinám zle.

V ďalšej časti obžalovaný poukazoval na zásadu ústnosti a zásadu bezprostrednosti a v nadväznosti na to žiada, aby C. pred súdom vypovedal a povedal ako mu mal ublížiť, a čo mal od neho žiadať. Pretože ak mi niekto ublíži určite by som si to pamätal presne, no on to nevie, keďže tresné oznámenie za neho písal F. a ten mu len prikázal čo má rozprávať. Chce sa vrátiť k rodine a starať sa o nich a nie sedieť v base za niečo, čo nespáchal a súdy mu veria lebo je cigán ale zákony by mali platiť rovnako pre všetkých, nie že súdia bez dôkazov. Chce uviesť, že J. F. uviedol pred svojim kamarátom C. B., že on s tým neprestane, kým obžalovaného úplne nezničí, lebo že spával s jeho družkou K. N. čo nie je vôbec pravda. C. B. to povedal jeho družke do telefónu“.

Prokurátor sa k doplneniu odvolaniu obžalovaného následne písomne nevyjadril.

Obžalovaný A. B. požiadal písomne podaním doručeným Krajskému súdu v Žiline dňa 09.09.2025 o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Obžalovaný bol na termín verejného zasadnutia predvolaný, predvolanie mu bolo doručené dňa 05.09.2025 a lehotu na prípravu mal zachovanú. Súd jeho žiadosti vyhovel, o čom upovedomil aj obhajcu a prokurátora. Verejného zasadnutia sa nezúčastnila ani družka obžalovaného E. F., ktorá bola o termíne upovedomená písomne, lehotu na prípravu mala zachovanú, svoju neprítomnosť neospravedlnila. Na verejnom zasadnutí prítomní obhajca obžalovaného a prokurátorka navrhli verejné zasadnutie vykonať v neprítomnosti obžalovaného a jeho družky. Senát odvolacieho súdu rozhodol o vykonaní verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného a jeho družky, nakoľko tomu nebránila žiadna zákonná prekážka. Obhajca obžalovaného aj na konanom verejnom zasadnutí zotrval na písomne podanom odvolaní, ako aj na jeho dôvodoch. Totožne s písomne podaným odvolaním obhajca obžalovaného v rámci konečného návrhu navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Prokurátorka navrhla odvolania obžalovaného a jeho družky ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Krajský súd na verejnom zasadnutí v súlade s ustanovením § 326 ods. 5 Tr. por. s použitím § 269 ods. 1 Tr. por. doplnil dokazovanie prečítaním listinných dôkazov a to aktualizovaným odpisom z registra trestov ako aj lustrácie GP SR a lustráciou v databáze súdov k osobe obžalovaného. Zároveň oboznámil pripojený spis Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4T/65/2024, z neho najmä rozsudok č.k. 4T/65/2024-611 zo dňa 2.4.2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.

3To/32/2025-698 zo dňa 28.5.2025, právoplatným dňa 28.5.2025, ktorým bol A. B. uznaný vinným zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. b) Tr. zák., v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., v súbehu so zločinom marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase a na presne nezistenom mieste v meste A. za poskytnutie finančnej odmeny vo výške 5.000,-€ požiadal B. B., nar. XXXX, že tento pre neho nájde na strednom Slovensku osobu E. C., nar. XXXX, t.č. bytom M., ktorého mal bez súhlasu a proti jeho vôli dopraviť do mesta A. a odovzdať mu ho, ktorý E. C. v konaní vedenom na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši pod sp. zn. 7T/8/2023 vystupuje ako poškodený a usvedčuje ho z trestného činu vydierania, kde rozsudkom sp. zn. 7T/8/2023 zo dňa 6.5.2024 bol neprávoplatne odsúdený k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výške 9 rokov a 6 mesiacov a opätovne odsúdený dňa 24.2.2025 k súhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 10 rokov, voči ktorému sa odvolal, kde následne B. B. sa dňa 18.6.2024 dostavil do okresu T. M. Q. a v obci N. navštívil C. A., nar. XXXX, ktorý dňa 18.6.2024 v čase o 21.14 h kontaktoval J. F., zamestnávateľa E. C., aby sa dostavil na salaš do obce N., kde ho na druhý deň ráno dňa 19.6.2024 B. B. informoval, aby si strážil chlapca, že jemu dal objednávateľ 5.000,-€, aby uniesol chlapca za 5 tisíc, čím mal na mysli osobu E. C., ktorého mal uniesť do Bardejova a odovzdať ho objednávateľovi, čo tento nedovolil, odmietol im oznámiť miesto, kde sa E. C. nachádza a súčasne ho dňa 19.6.2024 pred pripravovaným úmyslom varoval, kde E. C. zo strachu o svoj život ihneď dňa 19.6.2021 podal trestné oznámenie,

za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý si aktuálne vykonáva.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ (obžalovaný) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným A. B. bolo podané oprávnenou osobou, proti výrokom rozsudku, proti ktorým je prípustné (obžalovaný podal odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku ako i proti konaniu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku), v zákonom stanovenej lehote. Odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako čiastočne dôvodné vo vzťahu k výroku o treste. Na podklade odvolania obžalovaného potom napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. vo výroku o treste a následne sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Pokiaľ ide o odvolanie podané družkou obžalovaného E. F., toto odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, proti výrokom rozsudku, proti ktorým je prípustné, avšak odvolanie družky obžalovaného bolo podané oneskorene, z tohto dôvodu odvolací súd podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie družky obžalovaného zamietol.

Na úvod krajský súd pripomína, že v prípade aktuálne preskúmaného rozsudku okresného súdu sa jedná v poradí o druhý vyhlásený rozsudok. Okresný súd Liptovský Mikuláš prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 7T/8/2023-579 zo dňa 06.05.2024, ktorým obžalovaného uznal vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, za čo mu uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, za súčasného zrušenia rozsudku Okresného súdu Bardejov vo výroku o treste sp. zn. 4T/37/2021 zo dňa 09.09.2022, právoplatného dňa 27.09.2022, ako aj zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Bardejov sp.zn. 1T/175/2015 zo dňa 20.06.2022, právoplatného dňa 20.06.2022. Na podklade odvolania obžalovaného A. B. a prokurátora Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 3To/90/2024-617 na neverejnom zasadnutí dňa 30.10.2024 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7T/8/2023 zo dňa 6.5.2024. Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Krajský súd primárne uvádza, že okresný súd v rámci ďalšieho postupu konal dôsledne v intenciách tohto zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu a spravoval sa právnym názorom, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil odvolací súd.

Plniac si prieskumnú povinnosť na podklade obžalovaným podaného odvolania proti druhému vo veci vyhlásenému rozsudku okresného súdu zo dňa 24.2.2025, oboznámiac sa s napadnutým rozsudkom,

dôvodmi odvolania, ako aj celým na vec sa vzťahujúcim spisovým materiálom, ako aj pripojenými spismi, odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného skutku (právne kvalifikovaného ako pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia (odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že pred vyhlásením dokazovania za skončené obžalovaný zotrval na návrhu na vypočutie svedkov S. Q., C. J. a K. M., o ktorom súd prvého stupňa rozhodol tak, že ho ako nedôvodný odmietol, pričom svoje rozhodnutie aj v potrebnom rozsahu odôvodnil na strane 20 rozsudku. Iné návrhy na doplnenie dokazovania obžaloba ani obhajoba nemala). Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, okresný súd postupoval dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného A. B. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstatnej časti súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný založil odvolanie v podstatnej miere na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho podstatnými námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu podstatnú spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritériá z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie podstatných odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu, majúcich podstatný význam z hľadiska rozhodovania o vine obžalovaného.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný A. B. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný A. B. rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa, dôsledne využil všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu (pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák.) a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce (predovšetkým porušenie práva na spravodlivý proces, nedôsledná aplikácia zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného). Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného A. B., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný A. B. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného, a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba naväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný A. B. spáchal žalovaný skutok. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný spáchal žalovaný skutok (právne kvalifikovaný ako pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák.) v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný svoju obhajobu primárne zakladá na tom, že on len jedenkrát dal facku poškodenému E. C. a akékoľvek ďalšie verbálne a fyzické útoky zo zisťovaných dôvodov voči poškodenému odmieta. Pokiaľ inak vypovedajú svedok - poškodený E. C., svedkovia J. F., K. N. a K. D., títo klamú. Obžalovaný založil svoju obhajobu na tom, že vo výpovedi poškodeného E. C. existujú rozpory, výpovede svedkov J. F. a K. N. sú zaujaté, učené v snahe uškodiť práve jemu - obžalovanému. Naopak, súd sa odmietal zaoberať jeho obhajobou, keď nevypočul svedkov, ktorí potvrdzujú verziu obžalovaného, že žiadneho psa neusmrtil, nakoľko v tom čase nebol na salaši a poškodeného E. C. k ničomu nenútil. Obžalovaný považuje za nesprávny a zaujatý postup súdu, ktorý neuveril jeho výpovedi, ale uznal ho vinným na podklade výpovedí poškodeného E. C. ako nedôveryhodného svedka, ktorý len opakuje naučené výpovede.

Ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný v podstatnej časti svojho odvolania namieta spôsob hodnotenia dôkazov okresným súdom a prednáša odvolaciemu súdu svoj pohľad na prejednávajúcu vec a dôkazy hodnotí podľa jeho predstáv. Spôsob, akým sa obžalovaný snaží hodnotiť dôkazy v rámci zdôvodnenia odvolania (a to v jeho prospech), však nezodpovedá zásade voľného hodnotenia dôkazov tak, ako je táto zakotvená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. a práve naopak, súd prvého stupňa vykonané dôkazy hodnotil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por. a následne dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré potom premietol do výroku o vine napadnutého rozsudku. Obžalovaný izolovane poukazuje na dôkazy, ktoré vyznievajú v jeho prospech, na časti výpovedí svedkov, ktoré sú v jeho prospech, poukazuje na rozpory vo výpovediach, ktoré nie sú podstatného

významu pre posúdenie žalovaného skutku, vyzdvihuje skutočností, ktoré nemajú podstatný význam z hľadiska rozhodovania o jeho vine a na druhej strane znižuje význam dôkazov, ktoré ho usvedčujú zo spáchania trestnej činnosti. Krajský súd obžalovanému neupiera právo brániť sa spôsobom, ktorý on sám vyhodnotí za vhodný pre účely jeho obhajoby. Ako už bolo uvedené vyššie, takéto obžalovaným prezentované hodnotenie dôkazov však nezodpovedá zásade voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Uvádzané zákonné ustanovenie ukladá súdu povinnosť dôkazy hodnotiť nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne, zohľadniac všetky okolnosti prípadu, ako správne v rámci procesu hodnotenia dôkazov postupoval okresný súd, čo sa premietlo aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že aj keď okresný súd v odôvodnení rozsudku poukazuje na dôkazy, ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, zároveň sa vysporiadal aj s dôkazmi a skutočnosťami v prospech obžalovaného a s obhajobou obžalovaného. Celkovo odôvodnenie rozsudku okresný súd učinil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 168 Tr. por.

V konkrétnostiach, reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného, považuje krajský súd za potrebné k existujúcej dôkaznej situácii v tejto trestnej veci uviesť nasledovné. Proti sebe tu stoja dve skupiny výpovedí osôb. Na jednej strane je to výpoveď obžalovaného A. B., ktorý popiera, že by okrem jednej facky, ktorú potvrdili aj svedkovia, inak fyzicky, či verbálne napádal poškodeného E. C.. Na strane druhej sú to výpovede svedka poškodeného E. C., ktorý opakovane popisoval správanie sa obžalovaného A. B. voči nemu, s ktorým najskôr nemal problém, ktoré sa však výrazne zmenilo po tom, ako odmietol prepísať pozemky, ktoré získal dedičstvom na obžalovaného a odmietol vyhovieť aj ďalším požiadavkám, napr. na zverenie svojho občianskeho preukazu obžalovanému na prepis firmy. Aj krajský súd dospel k záveru, že protiprávne konanie obžalovaného je nepochybne preukázané nielen výpoveďou svedka poškodeného, ale podporne aj jednotlivých svedkov vypočutých v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní a to J. F., K. D., K. N., ale aj svedka S. Q., ktorý síce priamo útoky obžalovaného voči poškodenému nevideli a o fyzickom napádaní, vyhrážaní, či nútení poškodeného ku konaniu v prospech obžalovaného vedeli len sprostredkovane od poškodeného, zhodne však popisovali, že poškodený sa vyslovene bál obžalovaného, vyhýbal sa mu, čo naopak obžalovaný ako osoba fyzicky zdatná, na rozdiel od poškodeného využíval spôsobom popísaným v skutkovej vete tohto rozsudku pri jednotlivých čiastkových útokoch. Je pravdou, že pri jednotlivých čiastkových útokoch s výnimkou čiastkového útoku pod bodom 2 neboli prítomní ďalší svedkovia a fyzické následky útokov obžalovaného (napr. modriny, znečistenie pomočením, či stolicou poškodený neriešil), avšak ani krajský súd v zhode so súdom prvého stupňa nezistil u poškodeného motív, pre ktorý by nepravdivo obvinil obžalovaného z fyzického napádania, bitky, vyhrážania sa zbraňou a na týchto výpovediach zotrval aj vzhľadom na jeho osobnostnú výbavu. Väčšina vypočutých svedkov, vrátane svedkov O. N. a N. G. potvrdila, že bolo všeobecne známou skutočnosťou na poľnohospodárskom družstve, že poškodený nadobudol po otcovi nejaké pozemky, o čom všade rozprával. Skutočnosť, že si poškodený u nej odložil občiansky preukaz a nejaké predvolanie potvrdila aj svedkyňa U. N., predsedníčka družstva. Rovnako tak poškodený a svedkovia J. F., K. D., K. N., ale aj svedok S. Q., potvrdili, že videli u obžalovaného zbraň, ktorú presne popisovali ako tmavý revolver, ktorú následne obžalovaný používal aj na zdôraznenie svojich vyhrážok voči poškodenému E. C., napr. zastrelením salašníckeho psa na salaši K. priamo pred poškodeným, so slovami adresovanými C. „Chceš dopadnúť ako ten pes?“, o čom počul aj svedok N. G.. Nemožno opomenúť ani popis osoby poškodeného, ktorého svedkovia označili ako uzavretého, málovravného, bojzlivého, čomu nasvedčujú aj jeho fyzické reakcie na hrozby násilím, ale aj násilie obžalovaného voči nemu. Napríklad svedok S. Q. vypovedal, že v kritickom čase síce nevidel, čo sa stalo medzi obžalovaným a poškodeným, ale poškodený bol vystrašený, plakal a keď sa ho opýtal, o čo ide, C. mu povedal, že B. mu nedá pokoj, obdobne sa vyjadrovali aj svedkovia F., D. a N.. Odvolací súd má za to, že je vhodné poukázať aj na právoplatný odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 02.04.2025 sp. zn. 4T/65/2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To 32/2025 zo dňa 28.05.2025, ktorým bol obžalovaný A. B. uznaný vinným za konkrétne protiprávne konanie (vyššie v rozsudku uvedené) nadväzujúce na vedené trestné stíhanie v aktuálne odvolacím súdom prejednávanej veci, cielene zamerané voči osobe poškodeného E. C., v dôsledku snahy obžalovaného dosiahnuť prostredníctvom iných osôb obmedzenie osobnej slobody E. C. a jeho následné odovzdanie obžalovanému z pomsty za jeho výpoveď v tomto konaní. Okresný súd však postupoval správne (dôsledne rešpektujúc ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku pri hodnotení na hlavnom pojednávaní zákonne vykonaných dôkazov), keď ako hodnoverné vyhodnotil výpovede svedka poškodeného E. C. ako aj svedkov J. F., K. D., K. N., S. Q., ktorí obžalovaného ako nepriami svedkovia usvedčujú zo spáchania žalovaného skutku a to postupom, keď dôkazy správne hodnotil nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne a starostlivo uvážil

všetky okolnosti prípadu. Pokiaľ sa medzi jednotlivými výpoveďami svedka poškodeného ako aj svedkov najmä J. F. a K. N. vyskytli určité rozdiely, tieto sa týkali menej podstatných skutočností, najmä s prihliadnutím na plynutie času a okolnosti, ku ktorým sa vyjadrovali. Zároveň od svedkov nemožno spravodlivo požadovať pre vyhodnotenie ich výpovedí ako hodnoverných, aby vypovedali úplne totožne. Treba si uvedomiť, že nie všetky osoby jednu a tú istú situáciu vnímajú totožne, nie všetky osoby majú rovnaké schopnosti zapamätať si určitú prežitú udalosť (a to najmä, pokiaľ ide o menej významné momenty, udalosti) a každá osoba prežitú udalosť popisuje jej vlastným spôsobom a má jej vlastné vnímanie udalosti (čo je potrebné osobitne zohľadniť u poškodeného vzhľadom k jeho prejavom navonok). Práve naopak, ak by dve osoby určitú prežitú udalosť popísali totožne do posledného detailu, či už s použitím rovnakých slov a slovných spojení, uvedené môže oprávnené vyvolávať dôvodné podozrenie, že sa jedná o vopred naučené výpovede svedkov, čo významným spôsobom narúša hodnovernosť takýchto svedeckých výpovedí. Výpovede svedka poškodeného E. C. navyše nie sú osamotenými dôkazmi, ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania žalovaného skutku. Jeho výpovede podporujú výpovede svedkov J. F., K. D. a K. N., S. Q., ktorí potvrdili obavy vyjadrené poškodeným zo správania sa obžalovaného voči nemu, svedkyne U. O. N., ktorej poškodený „pre istotu“ zveril občiansky preukaz, či listinnými dôkazmi preukazujúcimi obdobný modus operandi, keď obžalovaný mal prepisovať firmy na iné osoby, ale napríklad aj časovou následnosťou pri čiastkovom útoku pod bodom 4, keď poškodený pod hrozbou násillia zo strany obžalovaného podal dňa 18.08.2021 trestné oznámenie na J. F. na OO PZ Snina. Obžalovaným označení svedkovia O. N., N. G., R. N. K., E. Q. neuviedli žiadne také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vinu obžalovaného. Dokonca svedkyňa Q. uviedla, že videla ako dal obžalovaný poškodenému jednu stredne silnú facku. Osoby K. M. a C. J., navrhované ako svedkovia obžalovaným, až v závere konania pred súdom neboli spomenuté žiadnou z doposiaľ vypočutých osôb ako svedkovia prejednávanej udalosti. Vinu obžalovaného nie sú spôsobilé zvrátiť ani obžalovaným vznesené námietky na procesný postup nepredvolaním svedkov, resp. námietka zaujatosti voči celému senátu, načo senát reagoval zákonným spôsobom poznamenaným na strane 15 odôvodnenia rozsudku. Okolnosti tvrdené obžalovaným v podanom odvolaní o zaujatom správaní sa sudcu voči jeho osobe počas hlavného pojednávania zo zvukových záznamov v ESS, ale ani zo zápisnic o hlavnom pojednávaní nevyplývajú.

Vykonaným dokazovaním bolo aj podľa názoru krajského súdu dostatočne preukázané, že boli naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, ktorého objektom je slobodné rozhodovanie človeka a objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel' neoprávnené núti iného, aby niečo konal, opomenul, trpel, a to násillím alebo hrozbou násillia alebo inej ťažkej ujmy. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že obžalovaný najskôr slovne napádal poškodeného a nútil ho, aby previedol pozemky, ktoré boli predmetom dedičstva po jeho otcovi na obžalovaného, požičal mu občiansky preukaz za účelom prevedenia firmy, nútil ho podať trestné oznámenie na inú osobu a svoje hrozby zdôraznil aj úderom päšťou do nosa, kopaním, priložením revolvera nezistenej značky a výrobného čísla na ľavý spánok poškodeného, hrozbou, že ho zastrelí ako psa, pričom psa pred ním skutočne zastrelil. Je nepochybné, že obžalovaný konal premyslene a cielene vyhľadával prítomnosť poškodeného (aj počas práce), čo mu vzhľadom na ich pracovné zaradenie a spoločnú ubytovňu poskytovalo príležitosti byť s poškodeným osamote a bez priamych svedkov. Poškodený vo výpovediach popísal situácie, za ktorých ho obžalovaný s použitím hrozby zbraňou fyzicky napádal. Slovné hrozby boli smerované od obžalovaného ku poškodenému. Tieto vyhrážky poškodený vnímal a vyvolávali u neho pocit strachu nielen v priebehu, ale aj po spáchaní skutku, pričom nešlo o jednorazový útok, ale obžalovaný pokračoval v jednotlivých útokoch rádovo v týždňoch. Podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel' pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin, čo v prejednávanej veci naplnené bolo. Oporu vo vykonanom dokazovaní nemá ani odvolacia námietka obžalovaného, že nebolo preukázané spáchanie skutku závažnejším spôsobom konania so zbraňou podľa § 138 písm. a) Tr. zák. pre jej neexistenciu. Uvedené, okrem výpovede poškodeného potvrdzujú aj výpovede svedkov J. F., N., Q., D., ktorí potvrdili, že u žalovaného zbraň videli, nosil ju, prípadne si ju odkladal na policu, svedkovia si dokonca mysleli, že ide o atrapu, pokiaľ pred nimi nezastrelil salašníckeho psa. S poukazom na vyššie uvedené, v ostatnom odkazujúc na podrobné a presvedčivé zdôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, krajský súd uzatvára, že v danom prípade bolo dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázané, že obžalovaný A. B. sa dopustil žalovaného skutku. Pokiaľ ide o Znalecký posudok č. 8/2024 zo dňa 31.1.2024, s jeho závermi sa

správne vysporiadal súd prvého stupňa strane 19 až 20 odôvodnenia rozsudku tak, že je to dôkaz, ktorý nie je v prospech, ale ani v neprospech obžalovaného a v spojení s inými dôkazmi neoslabuje vinu obžalovaného, za situácie, keď odvolanie podal len obžalovaný vo svoj prospech.

Po tom, čo okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré našli svoj odraz v skutku výroku o vine napadnutého rozsudku, následne okresný súd správne právne protiprávne konanie obžalovaného kvalifikoval ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., nakoľko obžalovaný pokračovacím protiprávnym konaním popísaným v skutku iného násilím a hrozbou násilia nútil, aby niečo konal a čin spáchal závažnejším spôsobom konania so zbraňou. Obžalovaný tak konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., nakoľko chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom. Obžalovaný A. B. v rámci podaného a zdôvodneného odvolania neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť vecne správne a zákonné rozhodnutie okresného súdu o jeho vine v zmysle podanej obžaloby.

V súvislosti s odmietnutím dôkazných návrhov krajský súd tiež poukazuje na nasledovné:

Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.) a zákonný postup pre reakciu orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obžalovaného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu.

Aj krajský súd zastáva názor, že v tomto smere súd prvého stupňa správne zistil splnenie zákonných podmienok podľa § 272 ods. 3 Tr. por. na odmietnutie dôkazných návrhov obžalovaného a to z dôvodov podrobne uvedených okresným súdom na str. 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré krajský súd, stotožniac sa s týmito, v podrobnostiach odkazuje. Aj krajský súd dospel k záveru, že o vine obžalovaného bolo možné spoľahlivo rozhodnúť na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Ohľadne odmietnutých dôkazných návrhov krajský súd sumarizuje, že okresný súd sa dôsledne riadil ustanoveniami Trestného poriadku, zásadami trestného konania a dôsledne rešpektoval kontradiktórnosť konania.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zák., trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. S prihliadnutím na ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona a novelu trestných kódexov prijatú zákonom č. 40/2024 v spojení s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, č.k. PL. ÚS 3/2024 zo dňa 03.07.2024 a v Zbierke zákonov Slovenskej republiky vyhláseným dňa 06.08.2024, bol krajský súd pri plnení prieskumnej povinnosti v odvolacom konaní povinný sa vysporiadať s otázkou posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Následne zistil že v prejednávanej trestnej veci nie je pre obžalovaného priaznivejšia aplikácia Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 a preto konanie obžalovaného posudzoval podľa zákona účinného v čase spáchania skutku, t.j. do 30.4.2022.

Podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. kto iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, potrestá sa odňatím slobody na dva roky až šesť rokov.

Podľa § 189 ods. 2 písm. a) Tr. zák. odňatím slobody na štyri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod

zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Aj keď okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne poukázal na zásady ukladania trestov a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré bolo potrebné aplikovať pri uložení trestu obžalovanému (str. 20, 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku), v konečnom dôsledku pri určení výmery trestu odňatia slobody obžalovanému a určením spôsobu jeho výkonu sa týmito dôsledne nespravoval, čo malo za následok uloženie neprímerane prísneho trestu obžalovanému na hornej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Za takto zisteného stavu potom odvolací krajský súd odvolanie obžalovaného proti výroku o treste vyhodnotil ako dôvodné a postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok na podklade odvolania obžalovaného zrušil vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a následne sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obžalovanému trest za spáchanú trestnú činnosť. Zohľadniac zásady ukladania trestov a príslušné zákonné ustanovenia pre uloženie trestu obžalovanému v tejto konkrétnej trestnej veci (ako na tieto v konkrétnostiach poukázal okresný súd na str. 20 a 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku), krajský súd považoval za primerané obžalovanému uložiť súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov. Za splnenia zákonných podmienok podľa

§ 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a mal za to, že v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená (na rozdiel od zaradenia do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia tak, ako rozhodol súd prvého stupňa). Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest odňatia slobody za zákonný a spravodlivý a ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti.

Keďže sa obžalovaný stíhaného skutku dopustil skôr (jún 2021), ako bol právoplatne odsúdený za iný jeho vyššie uvedený skutok, krajský súd totožne s okresným súdom obžalovanému ukladal súhrnný trest odňatia slobody v zmysle § 42 ods. 1 Tr. zák., podľa zásad na uloženie úhrnného trestu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., teda pri aplikácii tzv. asperačnej zásady, keďže obžalovaný sa dopustil dvoch samostatných skutkov (pričom jeden skutok bol predstavovaný štyrmi čiastkovými útokmi), a to podľa zásad na ukládanie úhrnného trestu, z ktorých aspoň jeden bol zločin, ktoré boli spáchané viacerými skutkami, bolo tak potrebné aplikovať ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zákona, teda to z ustanovení ohľadne ukladania úhrnného trestu, ktoré upravuje tzv. asperačnú (zostrujúcu) zásadu, podľa ktorej sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného z nich o jednu tretinu, totožne s použitím ust. § 38 ods. 7 Tr. zák. v prospech obžalovaného. Odvolací súd u obžalovaného zistil splnenie podmienok na uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., na rozdiel od okresného súdu len vo vzťahu k výroku o treste uloženom obžalovanému A. B. rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/175/2015 zo dňa 20.06.2022, právoplatným dňa 20.06.2022, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa

§ 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s použitím ust. § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, t.j. pod dolnú hranicu trestnej sadzby, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ktorý vykonal 11.8.2022.

Pokiaľ ide ukládanie súhrnného trestu aj vo vzťahu k výroku o treste v rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4T/37/2021 zo dňa 09.09.2022, právoplatnom dňa 27.09.2022, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa

§ 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok, výkon ktorého mu bol podmienčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu bola určená skúšobná doba na 16 (šestnásť) mesiacov, odvolací súd primárne ako predbežnú otázku riešil, či nedošlo k zahladeniu odsúdenia, pričom zistil, že skúšobná doba obžalovanému plynula do 27.01.2024, (jednoročná lehota plynula do

27.1.2025) pričom podľa § 50 ods. 5 Trestného zákona, ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa odseku 4 bez toho, že by odsúdený mal na tom vinu, má sa za to, že sa odsúdený osvedčil. Súčasne nezistil, že by obžalovaný v skúšobnej dobe spáchal trestný čin a viedlo sa pre iný skutok proti nemu trestné stíhanie. Odvolací súd dospel k záveru, že predmetné odsúdenie už nemôže byť zohľadňované pri ukladaní súhrnného trestu obžalovanému v prejednávanej trestnej veci. Hoci obžalovaný mal v odpise z registra trestov v čase vyhlásenia rozsudku súdom prvého stupňa evidovaných 9 záznamov, odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa u obžalovaného nezistil prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, t.j., že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený, keďže v prípade všetkých predchádzajúcich odsúdení s výnimkou odsúdenia Okresným súdom Bardejov sp. zn. 1T/175/2015 vo vzťahu, ku ktorému aktuálne ukladal súhrnný trest, sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený a zároveň u obžalovaného nezistil ani žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák.

Z odpisu z registra trestov oboznámeného na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní ako aj oboznámením pripojeného spisu Okresného súdu Žiar nad Hronom vyplýva, že obžalovaný A. B. bol rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 4T/65/2024-611 zo dňa 2.4.2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 3To/32/2025-698 zo dňa 28.5.2025, právoplatným dňa 28.5.2025, uznaný vinným zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. b) Tr. zák., v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., v súbehu so zločinom marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Tr. zák. v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., t.j. po vyhlásení v poradí prvého odsudzujúceho rozsudku Okresným súdom Liptovský Mikuláš spisová značka 7T/8/2023 zo dňa 06.05.2024, teda nie sú splnené zákonné podmienky na ukládanie súhrnného trestu. Obžalovanému bol týmto rozsudkom uložený samostatný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, ktorý si aj aktuálne vykonáva.

V zmysle vyššie uvedených skutočností následne krajský súd uložil obžalovanému podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, pričom s použitím § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Zároveň zhodne s okresným súdom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. a zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1T/175/2015 zo dňa 20.06.2022, právoplatným dňa 20.06.2022, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Takto uložený trest krajský súd považuje za dostatočný pre dosiahnutie účelu trestu obžalovaného a ktorý zodpovedá zásadám tak individuálnej ako aj generálnej prevencie a je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti. U obžalovaného, vzhľadom na jeho osobu, rozsah a charakter trestnej činnosti ako aj pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností neprichádza do úvahy uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody, pričom po zohľadnení následku činov považoval krajský súd za primerané uložiť trest odňatia slobody nie na hornej hranici trestnej sadzby. Obžalovaný súdenú trestnú činnosť nepochybne spáchal, pričom právnym následkom spáchanej trestnej činnosti je uloženie zákonného a spravodlivého trestu, ktorý si obžalovaný musí vykonávať.

Krajský súd ako nadriadený súd preskúmal na podklade odvolania družky obžalovaného E. F. vec najprv v rozsahu predpokladanom ustanovením § 316 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie síce podala oprávnená osoba (§ 307 ods. 1 písm. b) Tr. por.) proti rozsudku, proti ktorému ho podať mohla, avšak oneskorene.

Podľa § 308 ods. 2 Tr. por., veta prvá, v prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh.

Podľa § 309 Tr. por. odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje, a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Ak sa rozsudok oznamuje tak obžalovanému, ako aj jeho obhajcovi a zákonnému zástupcovi, plynie lehota od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie. Orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately plynie lehota samostatne. Iným osobám uvedeným v § 308 ods. 2 okrem prokurátora sa končí lehota tým istým dňom ako obžalovanému.

Podľa § 310 ods. 1 Tr. por., ak osoba oprávnená podať odvolanie je prítomná pri vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa a poučená podľa § 309, predseda senátu umožní osobám oprávneným podať odvolanie vyjadriť sa a ich vyhlásenie o opravnom prostriedku sa zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Ak má obžalovaný obhajcu, môže urobiť také vyhlásenie po porade s obhajcom. Osoba oprávnená podať odvolanie môže oznámiť, že zatiaľ sa k možnosti využitia odvolania nevyjadruje. Do zápisnice o hlavnom pojednávaní sa zaznamená, proti ktorému výroku rozsudku odvolanie smeruje alebo že odvolanie smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš dňa 24.2.2025 na č.l. 721-733 vyplýva, že obžalovaný A. B. bol osobne prítomný pri vyhlásení napadnutého rozsudku a podľa § 309 Tr. por. a § 310 Tr. por. bol riadne poučený o práve podať proti rozsudku opravný prostriedok.

Obžalovaný po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku na hlavnom pojednávaní uviedol: „že podáva odvolanie“. Prokurátor prítomný na hlavnom pojednávaní uviedol, že si ponecháva lehotu.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.

Z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde 24.2.2025 bezpečne vyplýva, že obžalovaný sa nevzdal práva, aby v jeho prospech podali odvolanie vo svojom mene príbuzní obžalovaného v priamom rade, súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. V prejednávacom prípade tak družka obžalovaného E. F. bola oprávnená podať proti napadnutému rozsudku odvolanie.

Obžalovaný A. B. bol osobne prítomný na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, na ktorom bol dňa 24.2.2025 vyhlásený napadnutý rozsudok. Od uvedeného dátumu začala plynúť obžalovanému aj jeho družke (odvolateľke) 15-dňová lehota na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku. Je teda nesporné, že posledným dňom, kedy obžalovaný mohol podať odvolanie, bol deň 11.3.2025.

Keďže odvolateľka – družka obžalovaného podala proti napadnutému rozsudku odvolanie na poštovú prepravu dňa 10.4.2025, bolo to po uplynutí 15-dňovej zákonnej lehoty na podanie opravného prostriedku.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie družky obžalovaného zamietol podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ako podané oneskorene.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.